

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	9Sžso/21/2013
Identifikačné číslo spisu:	1012200527
Dátum vydania rozhodnutia:	25.06.2014
Meno a priezvisko:	JUDr. Viera Nevedelová
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2014:1012200527.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Viery Nevedelovej a členov senátu JUDr. Ľubice Filovej a JUDr. Márie Usačevovej, v právnej veci žalobcu: Borsodi Tranzit Foglalkoztatási Közhazsnú Nonprofit Korlátolt Felelősségű Társaság, so sídlom Jászi. O. u. 3, 3600 Ózd, IČO: Cg.05-09-017581, Maďarsko, zastúpený JUDr. Ladislavom Csákóom, advokátom so sídlom v Rožňave, Hviezdoslavova ul. č. 4, proti žalovanej: Sociálna poisťovňa, ústredie v Bratislave, Ul. 29. augusta č. 8, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovanej z 30. januára 2012, číslo 13645-2/2012-BA, na odvolania žalobcu a žalovanej proti rozsudku Krajského súdu v Nitre z 18. septembra 2012, č. k. 26S/34/2012-43, takto

rozhodol:

I. Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Nitre z 18. septembra 2012, č. k. 26S/34/2012-43, v napadnutej časti týkajúcej sa zrušenia rozhodnutia žalovanej č. 13645-2/2012-BA z 30. januára 2012 a vrátenia veci žalovanej na ďalšie konanie, p o t v r d z u j e .

II. V časti, týkajúcej sa náhrady trov konania rozsudok Krajského súdu v Nitre z 27. septembra 2012, č.k. 26S/29/2012-44 m e n í tak, že žalovaná je povinná zaplatiť žalobcovi náhradu trov konania vo výške 543,39 € do rúk právneho zástupcu žalobcu JUDr. Ladislava Csákóa, so sídlom v Rožňave, Hviezdoslavova ul. č. 4, do troch dní od právoplatnosti rozsudku.

III. Žalovaná je povinná zaplatiť žalobcovi trovy odvolacieho konania vo výške 161,98 € do rúk právneho zástupcu žalobcu JUDr. Ladislava Csákóa, do troch dní od právoplatnosti tohto rozsudku.

Odôvodnenie

Krajský súd v Nitre rozsudkom z 18. septembra 2012, č. k. 26S/34/2012-43, zrušil rozhodnutie žalovanej z 30. januára 2012, číslo 13645-2/2012-BA podľa § 250j ods. 2 písm. d) OSP a vec jej vrátil na ďalšie konanie. Žalovanej uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi náhradu trov konania vo výške 609,39 €. Uvedeným rozhodnutím žalovaná zmenila výrok rozhodnutia správneho orgánu 1. stupňa, v ktorom vypustila text „... § 210 ods. 1 písm. a) zákona o sociálnom poistení ...“ a doplnila text „, § 210 ods. 1 zákona o sociálnom poistení a v zostávajúcej časti napadnuté rozhodnutie Sociálnej poisťovne, pobočky v Topoľčanoch z 12. augusta 2011 číslo 32062-41/2011-TO, podľa ktorého pánovi V., občanovi

Maďarska, zaniklo 12. júna 2007 povinné nemocenské poistenie, povinné dôchodkové poistenie a povinné poistenie v nezamestnanosti, potvrdila.

Z odôvodnenia rozsudku vyplýva, že krajský súd mal z obsahu administratívnych spisov žalobcu za preukázané, že V. na území Slovenskej republiky nevznikol pracovný alebo obdobný pomer, lebo aj počas výkonu práce na území Slovenskej republiky bol zamestnancom žalobcu. Žalobca nepreukázal a ani netvrdil, že by jeho zamestnancovi bolo príslušným orgánom Maďarska vydané osvedčenie (formulár E 101) a preto podľa názoru krajského súdu žalovaný, resp. prvostupňový správny orgán správne konštatovali, že na jeho zamestnanca sa vzťahuje legislatíva Slovenskej republiky. Poukázal na to, že pri posudzovaní žaloby musel vychádzať z obsahu rozhodnutí, pričom absenciu zákonných náležitostí rozhodnutia (§ 209 zák. č. 461/2003 Z.z.) nemožno odstrániť doplnením jeho dôvodov vo vyjadrení k žalobe.

Krajský súd ďalej skonštatoval, že vo výrokovej časti rozhodnutia správny orgán rieši otázku zániku poistenia, čo v odôvodnení podoprel citáciou § 20 písm. a) zákona č. 461/2003 Z. z. o sociálnom poistení v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o sociálnom poistení“), v zmysle ktorého povinné nemocenské poistenie, povinné dôchodkové poistenie a povinné poistenie v nezamestnanosti zamestnanca vzniká fyzickej osobe v pracovnom pomere odo dňa vzniku pracovného pomeru a zaniká dňom skončenia pracovného pomeru. V ďalšej časti odôvodnenia však už správny orgán nevysvetlil, ako citované ustanovenie v danej veci aplikoval. Z preskúmaného rozhodnutia nemožno zistiť, na základe čoho dospela žalovaná k záveru, že dňom 12. júna 2007 zamestnancovi žalobcu zanikol pracovný pomer na základe ukončenia jeho vyslania žalobcom a medzi kým mal tento pracovný pomer vzniknúť, keď v administratívnom spise sa údaj o tomto pracovnom vzťahu nenachádza. Vyjadrenia účastníkov konania podľa názoru krajského súdu preukazujú, že pán V. bol zamestnancom žalobcu a že jeho pracovný pomer so žalobcom nevznikol v deň, keď začal vykonávať prácu na území Slovenskej republiky. Správny orgán skúmal, právo ktorého štátu treba v danej veci použiť, ale nezaoberal sa podstatnou otázkou, na základe akých skutočností, úvah a ustanovení hmotnoprávných predpisov dospel k záveru, že vyššie menovanému zamestnancovi žalobcu dňa 12. júna 2007 zaniklo povinné poistenie. Z rozhodnutia správneho orgánu tiež nevyplýva ustanovenie právneho predpisu, na základe ktorého tak rozhodol. Podľa názoru krajského súdu týmto postupom žalovaná aj správny orgán prvého stupňa znemožnili žalobcovi, aby mohol z rozhodnutia zistiť, či, kedy a na základe akého zákonného ustanovenia mu povinné poistenie vzniklo alebo zaniklo. Z uvedených dôvodov krajský súd považoval rozhodnutie žalovanej za nepreskúmateľné pre nedostatok dôvodov.

Krajský súd priznal žalobcovi náhradu trov konania vo výške 609,39 eura za 3 úkony právnej služby po 121,17 €, zaplatený súdny poplatok 66 € za žalobu, trovy cestovného a náhrady za stratu času v 1/7 + 20 % DPH. Náhradu za jeho stanovisko k vyjadreniu žalovanej k žalobe však žalobcovi nepriznal, lebo tento vyúčtovaný úkon nepovažoval za účelne vynaložený s odôvodnením, že toto stanovisko mohol žalobca predniesť na pojednávaní krajského súdu.

Proti rozsudku krajského súdu podala včas odvolanie žalovaná a žiadala, aby odvolací súd rozsudok krajského súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie. V prípade, ak odvolací súd nevyhovie odvolaniu, žalovaná žiadala zmeniť rozsudok v časti výroku o trovách konania tak, že je povinná zaplatiť náhradu trov vo výške 543,39 € do troch dní od právoplatnosti rozsudku. V plnej miere sa pridržiavala svojho vyjadrenia k žalobe z 30. apríla 2012. Namietala, že žalobca je agentúrou dočasného zamestnávania so sídlom v Maďarsku, a jeho zamestnanec vykonával práce v období uvedenom v prílohe Zmluvy o dočasnom pridelení pracovníkov (od 18.05.2007 do 12.06.2007) na území Slovenskej republiky v spoločnosti VALSABBIA SLOVAKIA, spol. s r.o., Bánovce nad Bebravou, a preto bolo nevyhnutné určiť uplatniteľný právny poriadok na základe príslušného koordinačného nariadenia a následne ho aplikovať pri vzniku, resp. zániku povinného nemocenského poistenia, povinného dôchodkového poistenia a povinného poistenia v nezamestnanosti. Všeobecné pravidlo, na základe ktorého sa určí v oblasti sociálneho zabezpečenia uplatniteľné právo, je uvedené v článku 13 (2) (a) nariadenia Rady (EHS) č. 1408/71 o uplatňovaní systémov sociálneho zabezpečenia na zamestnancov a ich rodiny, ktorí sa pohybujú v rámci spoločenstva v znení neskorších zmien a doplnkov (ďalej len „Nariadenie“), na

základe ktorého zamestnanec zvyčajne podlieha systému sociálneho zabezpečenia členského štátu, v ktorom vykonáva svoju činnosť, a to aj napriek skutočnosti, že má bydlisko na území iného členského štátu, alebo že sa sídlo alebo miesto podnikania podniku alebo jednotlivca, ktorý ho zamestnáva, nachádza na území iného členského štátu. Z tejto všeobecnej zásady nariadenie ustanovuje výnimky v článku 14 (1) (a), ktorý sa vzťahuje na vyslaných zamestnancov a v článku 17 nariadenia. Článok 14 (1) (a) nariadenia upravuje inštitút vyslania. Zamestnanci sa počas doby vyslania preukazujú v štáte vykonávania zamestnania formulárom E 101 (potvrdenie o uplatniteľnej legislatíve), ktorý vystaví vysielajúci štát, a na základe ktorého zamestnanec podlieha naďalej právnym predpisom vysielajúceho štátu, ak ho zamestnávateľ dočasne vyslal vykonávať činnosť na území iného členského štátu (prijímajúci štát). Zamestnancovi žalobcu vysielajúci štát (Maďarsko) nevystavil formulár E 101. Výnimka podľa článku 17 nariadenia, ktorú by po vzájomnej dohode s Ministerstvom práce, sociálnych vecí a rodiny Slovenskej republiky mohol udeliť vecne príslušný úrad v Maďarsku, tiež nebola udelená. Z tohto dôvodu žalovaná nebola oprávnená pri určení uplatniteľnej legislatívy vychádzať z článku 14 (1) (a) nariadenia; na túto skutočnosť žalovanú upozornila listom z 30. novembra 2009 maďarská inštitúcia sociálneho zabezpečenia „Országos Egészségbiztosítási Pénztár (OEP), Nemzetközi és Európai Integrációs Főosztály, Budapešť“. Žalovaná preto dospela k názoru, že sa na uvedeného zamestnanca žalobcu, ktorý v období od 18. mája 2007 do 20. júna 2007 vykonával činnosť na území Slovenskej republiky, vzťahuje v oblasti sociálneho zabezpečenia právny poriadok Slovenskej republiky. V danom prípade považovala za postačujúcu skutočnosť, že vykonával práce na území iného členského štátu Európskej únie bez ohľadu na to, že jeho pracovný pomer vznikol podľa maďarských právnych predpisov. Podľa názoru žalovanej na zamestnanca žalovanej sa vzťahoval osobný rozsah nemocenského poistenia, dôchodkového poistenia a poistenia v nezamestnanosti podľa § 14, § 15 a § 19 zákona o sociálnom poistení. Žalovaná zastávala názor, že výrok svojho rozhodnutia, ktoré treba spolu s rozhodnutím pobočky považovať za jeden celok, odôvodnila dostatočne; podrobne zdôvodnila, prečo a v ktorom období sa na daný prípad vzťahuje legislatíva Slovenskej republiky. Žalovaná ďalej namietla, že žalobca nebol rozhodnutím a postupom žalovanej ukrátený na svojich právach, čo je nevyhnutným predpokladom na podanie žaloby, keďže žalobca poistné za zamestnanca neodvádzal a bude mu ho možné predpísať až v prípade právoplatného ukončenia konania o vzniku, resp. zániku poistenia.

Vo vzťahu k výroku o trovách konania žalovaná namietala, že podľa § 4 ods. 1 písm. c) zákona č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch a poplatku za výpis z registra trestov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o súdnych poplatkoch“) je predmetné konanie od poplatku oslobodené, a preto by mala byť zaviazaná uhradiť len trovy právneho zastúpenia.

Proti rozsudku krajského súdu v časti týkajúcej sa trov konania, podal včas odvolanie aj žalobca. Namietal, že prvostupňový súd mu nepriznal právo na náhradu trov konania za jeden úkon, a to za písomné stanovisko k vyjadreniu žalovanej k žalobe vo výške 161,76 €. Vzhľadom na rozsah tohto vyjadrenia považoval za korektné voči súdu podať stanovisko písomne, pričom podľa jeho názoru by inak hrozilo, že nebude reagované na všetky námietky protistrany.

Žalobca vo vyjadrení k odvolaniu žalovanej navrhol napadnutý rozsudok krajského súdu vo veci samej potvrdiť ako vecne správny a žiadal priznať právo na náhradu trov odvolacieho konania vo výške 161,98 € (127,17 € + 7,81 €, tzv. režijný paušál + 20 % DPH). Uviedol, že rozhodnutím žalovanej bol na svojich právach ukrátený už len tým, že odvodová povinnosť by bola v Maďarsku a na Slovensku rozdielna, čím sa dotýka jeho ústavou garantovaného práva vlastníť majetok. Podľa jeho názoru žalobca splnil podmienky, uvedené vo výnimke, v zmysle ktorej podľa nariadenia podlieha predpisom prvého členského štátu, ak predpokladané trvanie práce zamestnanca na Slovensku neprekročí 12 mesiacov. Nevyplnenie formulárov, na ktoré poukazuje žalovaná označil za formálny administratívny dôvod, ktorý možno konvalidovať.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací podľa § 10, § 246c a § 250ja O.s.p. preskúmal napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa spolu s konaním, ktoré mu predchádzalo, a to bez nariadenia pojednávania podľa § 250ja ods. 2 O.s.p. a dospel k záveru, že odvolanie žalovanej bolo dôvodné len v časti týkajúcej sa trov konania a odvolanie žalobcu dôvodne podané nebolo.

Podľa § 247 ods. 1 O.s.p. podľa ustanovení tejto hlavy sa postupuje v prípadoch, v ktorých fyzická alebo právnická osoba tvrdí, že bola na svojich právach ukrátená rozhodnutím a postupom správneho orgánu, a žiada, aby súd preskúmal zákonnosť tohto rozhodnutia a postupu.

Predmetom konania bolo preskúmanie rozhodnutia žalovanej o zániku poistenia zamestnanca žalobcu dňom 12. júna 2007.

Sociálne poistenie zamestnancov, pohybujúcich sa v rámci Európskej únie v relevantnom období upravovalo nariadenie Rady (EHS) č. 1408/71 zo 14. júna 1971, o uplatňovaní systémov sociálneho zabezpečenia na zamestnancov a ich rodiny, ktorí sa pohybujú v rámci spoločenstva .

V zmysle II. hlavy, článku 13 (9) ods. 1 nariadenia osoby, na ktoré sa vzťahuje toto nariadenie, podliehajú právnym predpisom len jedného členského štátu.

Podľa článku 13 (9) ods. 2 písm. a) nariadenia pokiaľ články 14 až 17 neustanovujú inak, na osobu zamestnanú na území jedného členského štátu sa vzťahujú právne predpisy tohto štátu dokonca aj vtedy, ak má bydlisko na území iného členského štátu alebo ak sa sídlo alebo miesto podnikania podniku alebo fyzickej osoby, ktorá ho zamestnáva, nachádza na území iného členského štátu.

Podľa článku 14 ods. 1 písm. a) nariadenia článok 13 ods. 2 písm. a) sa použije s nasledujúcimi výnimkami a výhradami: osoba, ktorá je zamestnaná na území členského štátu podnikom, pre ktorý zvyčajne pracuje, a ktorá je vyslaná týmto podnikom na územie iného členského štátu, aby tam vykonávala prácu pre tento podnik, naďalej podlieha právnym predpisom prvého členského štátu za predpokladu, že predpokladané trvanie tejto práce neprekročí 12 mesiacov a že nie je vyslaná s cieľom, aby nahradila inú osobu, ktorá ukončila dobu svojho vyslania.

Pred posudzovaním vecnej správnosti rozsudku súdu prvého stupňa musel odvolací súd skúmať, či žalobca bol rozhodnutím a postupom žalovanej ukrátený na svojich právach, čo je podľa názoru žalovanej nevyhnutným predpokladom na podanie žaloby.

Rozhodnutie žalovanej deklaruje zánik sociálneho poistenia k určitému dňu vo vzťahu k zamestnancovi žalobcu, čo má priamy dopad na povinnosti žalobcu ako zamestnávateľa tohto zamestnanca podľa zákona o sociálnom poistení (napr. ako platiteľa poistného), a preto rozhodnutie žalovanej je rozhodnutím, ktorým môžu byť práva, právom chránené záujmy alebo povinnosti žalobcu priamo dotknuté. Následne je už predmetom samotného súdneho preskúmania skutočnosť, či bol žalobca ukrátený na svojich právach.

Z dôvodov rozhodnutia žalovanej vyplýva, že žalobca je personálnou agentúrou so sídlom v Maďarsku, ktorá na základe Zmluvy o dočasnom pridelení pracovníkov prideľovala svojich zamestnancov prijatých v Maďarsku na výkon činností na území Slovenskej republiky v spoločnosti VALSABBIA SLOVAKIA, spol. s r. o. so sídlom v Bánovciach nad Bebravou, Partizánska ul. č. 73. Na základe uvedenej Zmluvy o dočasnom pridelení pracovníkov vykonával pán V. činnosť na území Slovenskej republiky od 18. mája 2007. O vzniku jeho povinného nemocenského poistenia, povinného dôchodkového poistenia a povinného poistenia v nezamestnanosti od 18. mája 2007 na území Slovenskej republiky rozhodla Sociálna poisťovňa, pobočka Topoľčany rozhodnutím číslo 32062-15/2011-TO z 15. augusta 2011. Vysielajúci štát mu však nevystavil formulár E 101, na základe ktorého by tento zamestnanec podliehal právnemu poriadku vysielajúceho štátu, teda Maďarska, a ktorý by zbavil zamestnanca a zamestnávateľa plniť povinnosti v oblasti sociálneho zabezpečenia v členskom štáte, v ktorom vykonával činnosť.

Na podklade uvedených skutočností žalovaná vyslovila názor, že na pána V. sa vzťahuje v oblasti

sociálneho zabezpečenia od 18. mája 2007 do 12. júna 2007, právny poriadok Slovenskej republiky s odkazom na článok 13 (2) (a) nariadenia, teda jeho použitie odôvodňuje všeobecné pravidlo, určujúce uplatniteľnú legislatívu podľa miesta výkonu práce.

Čo sa týka žalobnej námietky premlčania, odvolací súd dospel k záveru, že žalovaná sa v rozhodnutí touto námietkou zaoberala a odôvodnila jej nezohľadnenie. Žalobca v žalobe sám neuviedol žiadne dôvody, pre ktoré vyhodnotenie tejto jeho námietky žalovanou nepovažuje za súladné so zákonom.

Aj odvolací súd však dospel k záveru, že žalovaná nepostupovala v konaní tak, aby presne a úplne zistila skutočný stav veci. Z rozhodnutia žalovanej vyplýva, že potvrdila rozhodnutie pobočky i v časti odôvodnenia, podľa ktorého pobočka vychádzala z toho, že dňom 12.06.2007 skončil pracovný pomer medzi žalobcom a zamestnancom. V administratívnom spise pre taký záver chýba pracovná zmluva uzatvorená medzi žalobcom a zamestnancom žalobcu, ktorá by preukazovala deň vzniku pracovného pomeru, dobu jeho trvania ako aj dohodnuté miesto výkonu práce dotknutého zamestnanca. Je však zrejmé, že pán V. bol zamestnancom žalobcu a vykonával pracovnú činnosť na území Slovenskej republiky, čo žalobca ani nepopieral.

Pokiaľ krajský súd dospel k záveru o nepreskúmateľnosti rozhodnutia žalovanej, tento jeho záver považoval odvolací súd za správny. Žalovaná sa totiž vo svojom rozhodnutí vôbec nevysporiadala s otázkou, či vôbec išlo o vyslanie vzhľadom na odvoláciu i žalobnú námietku žalobcu, že trvanie práce neprekročilo 12 mesiacov a vyslanie nebolo na účel nahradenia inej osoby a že sa náležite nevysporiadala s otázkou, či žalobca v Maďarsku vykonáva významné ekonomické činnosti.

Bez toho, aby žalovaná zisťovala, či OEP je orgánom s rovnakými kompetenciami ako má žalovaná, či je oprávnený vykonávať sociálne poistenie v rozsahu ako má žalovaná podľa zákona o sociálnom poistení, jeho tvrdenia vzala za základ svojho rozhodovania bez potrebného dokazovania.

Neušlo pozornosti odvolacieho súdu, že žalovaná i prvostupňový správny orgán svojím postupom v správnom konaní odňali tiež možnosť konať pred správnym orgánom zamestnancovi žalobcu pánovi V.. Z administratívneho spisu žalovanej vyplýva, že rozhodnutím Sociálnej poisťovne, pobočky Topoľčany z 19. augusta 2011, číslo 32578-41/2011-TO bol uvedenému zamestnancovi žalobcu ustanovený opatrovník na obhajovanie jeho práv z dôvodu, že účastník konania nemôže konať samostatne, pretože jeho pobyt nie je známy. Toto rozhodnutie bolo doručované verejnou vyhláškou podľa § 212 ods. 14 zákona o sociálnom poistení.

Podľa zákona o sociálnom poistení doručenie verejnou vyhláškou použije organizačná zložka Sociálnej poisťovne v prípade, keď účastníci konania alebo ich pobyt alebo sídlo nie sú jej známi (§ 212 ods. 13). V administratívnom spise sa však nachádza zoznam osôb ako príloha listu Národného fondu zdravotného poistenia, Budapešť z 30. novembra 2009, číslo 12-5732/09, v ktorom pod číslom 27, je uvedený aj pán V., spolu s dátumom narodenia a adresou. Pobyt účastníka nemohol byť preto pre žalovanú, resp. prvostupňový orgán neznámy. Nebolo preto možné rozhodnúť o ustanovení opatrovníka z uvedeného dôvodu a rozhodnutie o ustanovení opatrovníka doručiť verejnou vyhláškou a následne s takto ustanoveným opatrovníkom konať v správnom konaní. V ďalšom konaní sa žalovaná vysporiada aj s týmto nezákonným stavom.

Vzhľadom na uvedené odvolací súd rozsudok krajského súdu vo veci samej potvrdil podľa § 250ja ods. 3 v spojení s § 219 O.s.p. ako vecne správny.

V ďalšom konaní bude okrem vyššie naznačeného nutné, aby žalovaná spolupracovala s príslušnou inštitúciou Maďarskej republiky (čl. 84, čl. 84a a čl. 86 nariadenia). Najmä bude potrebné vyžiadať si potvrdenia o registrácii uvedeného zamestnanca, prípadne, či mu bola registrácia právoplatne zrušená a odkedy k tomu došlo, a preveriť, či prípadné zrušenie registrácie nebolo následne maďarským súdom zrušené. Žalovaná sa vysporiada i s námietkou trvania vyslania, resp. námietkou výkonu významných

ekonomických činností žalobcu na území Maďarska a zohľadní i charakter formulára E 101 a možnosť i jeho dodatočného vydania. Odvolací súd pritom zdôrazňuje i povinnosť žalobcu v správnom konaní predložiť dôkazy na podporu svojich tvrdení. Bez preverenia týchto skutočností žalovaná nemôže rozhodnúť, aby nedošlo k duplicitnému poisteniu z rovnakého titulu v dvoch štátoch Európskej únie.

Odvolací súd odvolanie žalovanej proti rozsudku krajského súdu v časti týkajúcej sa trov konania, považoval za dôvodné, lebo konanie je od poplatku oslobodené podľa § 4 ods. 1 písm. c) zákona o súdnych poplatkoch. Keďže krajský súd žalobcovi priznal aj náhradu 66 eur za zaplatený súdny poplatok za žalobu, odvolací súd podľa § 220 O.s.p. rozsudok krajského súdu v tejto časti zmenil a priznal žalobcovi náhradu trov prvostupňového konania zníženú o zaplatený súdny poplatok.

Pre úplnosť treba uviesť, že z § 11 ods. 1 zákona o súdnych poplatkoch vyplýva, že poplatok sa vráti, ak ho zaplatil ten, kto nebol povinný platiť a o tomto vrátení poplatku rozhodne i bez návrhu súd, ktorý bezdôvodne zaplatený poplatok prevzal.

Odvolanie žalobcu proti rozsudku krajského súdu, v časti týkajúcej sa trov konania odvolací súd za dôvodné nepovažoval, lebo v odôvodnení predmetného rozsudku sa krajský súd dostatočne a presvedčivo vysporiadal s tým, prečo žalobcovi nepriznal náhradu za jeden úkon právnej pomoci - stanovisko k vyjadreniu k žalobe z 27. augusta 2012. Odvolací súd tento úkon služby taktiež nepovažoval za účelne vynaložený, lebo sa v ňom neuvádzajú žiadne nové relevantné skutočnosti, ktoré by neboli tvrdené už v žalobe.

O náhrade trov odvolacieho konania odvolací súd rozhodol v súlade s § 246c ods. 1 v spojení s § 224 ods. 1 a § 250k ods. 1 O.s.p. tak, že úspešnému žalobcovi priznal náhradu trov za právne služby advokáta podľa § 11 ods. 4 vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov. Advokátovi patrí odmena za jeden úkon právnej služby, a to za vyjadrenie k odvolaniu žalovanej podľa jeho vyčíslenia v sude 161,98 € (127,17 € a 7,81 € paušálnu náhradu hotových výdavkov + 20 % DPH). Žalobca si uplatnil aj náhradu trov právnej služby za podanie z 11. decembra 2013. Toto podanie však odvolací súd nepokladá za účelne vynaložené na uplatnenie alebo bránenie práva v zmysle § 142 ods. 2 O.s.p. v spojení s § 246c O.s.p., pretože v podaní z 11. decembra 2013 žalobca len oznámil, že Najvyšší súd Slovenskej republiky medzičasom vydal už viacero rozhodnutí s rovnakým právnym základom; táto judikatúra je odvolaciemu súdu známa z jeho rozhodovacej činnosti.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok.